

De Ster

BRIGHAM YOUNG,
„DE MAN VAN HET OGENBLIK”.

15 Juli 1947

DE STER

VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

47e JAARGANG • No. 7

*„De Ster” van de Kerk van Jezus Christus
van de Heiligen der Laatste Dagen
verschijnt eenmaal per maand*

ABONNEMENTSPRIJS: F 1.— PER KWARTAAL
GIRONUMMER 240615 • LAAN VAN POOT 292 • DEN HAAG

NADruk VAN DE IN DIT NUMMER
VOORKOMENDE CLICHÉ'S IS VERBODEN

CORNELIUS ZAPPEY, Redacteur. JOHANNA A. SEHLMIEIER, Assistent

INHOUD:

	Blz.		Blz.
Is Mormonisme het redmiddel? door Vivian Meik	195	De Reizigers, door Margery S. Stewart	207
De beweegredenen der Pioniers, door President Alma Sonne	197	De geschiedenis der Kerk in beeld	208
Het Pionier-Eeuwfeest	198	Roscoe W. Eardley vertelt zijn levensgeschiedenis	210
De Kerk in Europa	199	De Zusters-Hulpvereniging	213
Aan de Pioniers, door P. v. d. Toolen	200	Het Jeugdwerk	213
Van de Redactie	202	De O.O.V.	214
De Kerk gaat voort	204	Gebeurtenissen in de Zending	220

Is Mormonisme

HET REDMIDDEL?

door Vivian Meik, bekend journalist en lid van de Zuid-Londense gemeente der Kerk.

In „De Ster” van 15 Februari j.l. werd reeds het een en ander aangaande Vivian Meik medegedeeld. Deze bekende schrijver is inmiddels tot de Kerk toetreden; op 22 April j.l. werd hij gedoopt. Het onderstaande artikel schreef hij enkele maanden voor zijn doop. Door zijn persoonlijke ervaringen in alle delen der wereld, en zijn diensten in twee wereldoorlogen, is hij ten volle bevoegd tot het bespreken van de hier volgende onderwerpen.

Omdat ik tegenover meer dan zes millioen mensen verantwoordelijk ben voor hun wekelijks overzicht van de wereldsituatie, moet mijn werk boven alles twee kenmerken bezitten — werkelijkheidszin en nauwkeurigheid. Ik werk slechts met koude, harde feiten, die ik duidelijk tracht te maken in hun ware betekenis en in het juiste verband.

Soms is de waarheid onaantrekkelijk. Vaak schokt ze vooropgezette ideeën, wederlegt ze aanvaarde meningen, en vernielt ze teder gekoesterde dromen.

Toch blijft waarheid waarheid. Zij is onontkoombaar.

Maar als zij haar tol eist, geeft ze eveneens een grootmoedige vergoeding. Zij is de enige toetssteen in de menselijke historie, die in staat is laag materialisme in geestelijk goud te veranderen. Dat heb ik tenminste geleerd door mijn ervaringen in de grote wereld, ervaringen, die lopen van het gezelschap van bedelaars tot dat van koningen. Het is daarom

in het kader van deze ervaringen, dat ik van plan ben twee vragen te beantwoorden, die mij verscheidene keren per week gesteld worden in vele talen.

„Wat is het middel om de wereld weer gezond en veilig te maken? Of rennen we onafwendbaar naar de ondergang, zoals de Gada-reense zwijnen?”

Laat ik mijn antwoord beginnen door u meer dan tien jaar terug te voeren. Herinnert u zich Hitler, terwijl hij naar het hoogtepunt van zijn macht krom? Herinnert u zich Mussolini? Waar zijn zij nu, deze twee imitatiegoden, die meer hebben gedaan om het geestelijke streven van 200.000.000 zielen te niet te doen, dan twee andere mannen in de wereldgeschiedenis?

Terwijl u hun lot overpeint, breng ik u een andere man in herinnering — een kleine man, een vriendelijke man, een man, wiens koninklijke afstamming tot voor Salomo teruggaat, een man, die een koninkrijk heeft verloren,

en niettemin zijn geloof in God heeft behouden.

Hij had mij vereerd met zijn vriendschap, en op een dag, toen we met elkaar spraken in het kamertje, waarin hij het grootste deel van zijn ballingschap sleet, merkte hij nadenkend op: „Het is te treurig, om onder woorden te brengen, dat Europa steeds dieper wegzinkt in geestelijke duisternis. Het heeft mijn hulpeloze land laten verwoesten door gas en bommen. Dat werd het civiliseren der zwarten genoemd. Maar uw eigen blanke volkeren zullen het ogenblik beleven, waarop zij de machtige waarheid zullen moeten erkennen — dat door het verdraaien van de leringen des Vaders Europa zijn beschaving heeft verloren.”

Die kleine man was Haile Selassie, thans weer keizer van Ethiopië, en dat is, wat er thans verkeerd is. Europa, de wieg van de moderne beschaving, heeft zijn goede naam zwart gemaakt in zijn eigen geboorteplaats.

Waarom?

Nationale behoefte, noch internationale begeerte hebben de wereld gebracht tot zijn tegenwoordige staat van desillusie, wantrouwen, twijfel, en angst voor morgen.

Het is eenvoudig, dat de mens eens te meer de ware God heeft verzaakt, en zich heeft overgegeven aan de aanbidding van Baäl — noem deze afgod, zoals u wilt..... Macht, Wetenschap, Rijkdom, Materiële Kennis.....

De kerken van Engeland zijn heden leeg, die van Europa verwickeld in politieke intrigues. In de strijd om macht en rijkdom komt de zoon in opstand tegen de vader, en staat broeder tegen

over broeder, met tussen hen een frontlijn van haat en verdenking. Op het ogenblik bevinden zich in Europa tien millioen mensen, die geen huis of vaderland meer bezitten — elk van hen een ziel „geschapen naar Gods beeld en gelijkenis” — hongerig, treurig, koud. Er zijn drie millioen kinderen, die slechts de toevlucht van de straatgoot of de greppel kennen, die nooit te weten zullen komen wie ze zijn, wie hun ouders zijn, of zij verwanten of vrienden hebben.

Laat ons de feiten onder het oog zien — de harde, koude feiten, waarop ik de nadruk heb gelegd. Laat ons de onvermijdelijke werkelijkheid onder het oog zien, die waar is en waar blijft, ondanks pogingen, dit alles weg te redeneren door het spreken over een betere toekomst of door het opzettelijk verdraaien van feiten. Het redden van Europa's millioenen, en, door middel van Europa, wellicht ontelbare andere millioenen, ligt niet in Europa. Tweeduizend jaren, door oorlog getekende historie is zeer zeker een voldoende bewijs van één ding — dat God's onderwijzingen verkeerd zijn uitgelegd, als zij geleid hebben tot de huidige toestand.

Het is een historisch axioma, dat de mensheid slechts dan lijdt, wanneer zij God „afdankt”, want Hij heeft ons in ruime mate alle benodigdheden voor ware vreugde gegeven.

Bij mijn zoeken naar de waarheid, die het redmiddel zou zijn van deze ongelukkige millioenen, gedompeld in geestelijke duisternis achter de schitterende gevel van hun stralende moderniteit en beschaving, moest ik daarom dieper

(Vervolg op blz. 215).

De
beweegredenen der
door President Alma Sonne.

Pioniers

De Pioniers stelden hun vertrouwen in God. Brigham Young, hun leider, was een Profeet van God, die hun bestemming vaststelde en regelde. Hij was het, die vrede en geluk bracht aan een volk, dat gekweld en verdreven werd. Zijn profetische macht, zijn helder inzicht en zijn ontombare moed dienden als gids en kompas in alle voorkomende moeilijkheden. Een volk zonder geloof en goddelijke leiding zou gearzeld en gefaald hebben.

Vervuld van een opbouwend geloof legden de Pioniers de funderingen van een gemeenschap. Zij werkten, en leefden hun godsdienst. Zij streden tegen de elementen en krachten, die tegen hen samenspannen. Hun embleem was de Bijenkorf. Het betekende activiteit, organisatie en vruchtbaarheid. Zij bouwden kerken, tabernakels en tempels, die verrijzen als lichtende monumenten van een krachtig en zielsbevredigend geloof. Zij onderwierpen de woestijnlanden en toverden ze om in schone tuinen en productieve boerderijen. Zij trokken op tegen onwetendheid door het stichten van scholen, universiteiten en bibliotheken. Zij drukten kranten en tijdschriften.

Hun gemeenschapsleven bloeide, en ontwikkelde zich tot een beschavingscentrum, waarin muziek, voordrachtskunst en dans tot bloei kwamen. Aan iedere factor, nodig voor een duurzame,

bestendige en gezonde beschaving werd aandacht geschonken bij de kolonisatie en ontginning van Utah en de naburige staten. Gedurende de kritieke en moeilijke perioden van de Pioniergeschiedenis werd het zendingswerk der Kerk nooit verwaarloosd; het strekte zich intengedeel uit tot verwijderde landen en tot de eilanden der zee. Het was een getuigenis tot de wereld van hun oprechtheid, hun betrouwbaarheid en hun godsvrucht.

De mannen en vrouwen, die zich een weg baanden over de prairiën werden niet bedrogen door gewetenloze leiders. Zij werden niet misleid door prachtige beloften of werelds gewin. Zij hadden slechts ontberingen en beproevingen voor ogen, toen zij zich in het Rotsgebergte vestigden. In de eenzaamheid van de wildernis hadden deze kinderen van God, evenals eenmaal het volk van Israël, tijd om te denken en te bidden, en hun verantwoordelijkheden te bepeinen. Nimmer daalden zij af van het hoge peil van hun geloof en betrouwbaarheid.

Gedurende de lange, uitputtende marsen over stoffige, door de zon geblakerde vlakten hadden zij ruimschoots de gelegenheid te dromen van tehuizen, boerderijen, comfort... in de steek gelaten voor het Evangelie. Welke macht schraagde hen? Welke ongeziene handen hieven hen op boven

chaos en wanorde, en plantten hun voeten stevig op de rotsen van nijverheid en ondernemingslust? Was het niet hun geloof in een alles-beheersende Voorzienigheid en in hun eigen bestemming als een volk? Wie leidde hun voetstappen en matigde de elementen? Het antwoord vinden wij, door hun liederen te zingen en hun getuigenissen te lezen. Dan kunnen we inzien, dat zij geen overeenkomst konden slui-

ten met benden en gepeupel. Dan zullen we gaan begrijpen, welke motieven hen aanspoorden en welke aandrang hen voortbewoog. De onbevooroordeelde geschiedschrijver en de eerlijke zoeker naar waarheid zullen eenmaal in de „Mormoonse“ volksverhuizing de overeenkomst ontdekken met de oorspronkelijke christelijke geest, die alle tegenstand weerstond en iedere vorm van vervolging verduurde.

**NOG SLECHTS ENKELE WEKEN SCHEIDEN ONS
VAN HET**

PIONIER-EEUWFEEST

dat op 1, 2 en 3 AUG. te AMSTERDAM wordt gehouden.

Helpt mee, om van deze bijeenkomsten een indrukwekkende manifestatie te maken van onze dankbaarheid tegenover de dappere Pioniers!

HET PROGRAMMA:

Vrijdag 1 Augustus 7.30 uur n.m.
in het kerkgebouw Weteringschans 101:

Opvoering van het toneelstuk
„Want al het beloofde.....“
door prima krachten en onder
zeer bekwame leiding.

Zaterdag 2 Aug. 6.30 uur n.m. in
de grote zaal van gebouw Krasnapolsky, Warmoesstraat 175:

Schouwspel: „Aan de Pioniers“
Groots van opzet, vele medewerkers uit heel de Zending, toneel, declamatie, muziek, solozang, koorzang, dit alles onder leiding van de beste krachten der Nederlandse Zending.

Zondag 3 Aug. 10 uur v.m. en 5 uur n.m. in de grote zaal
van gebouw Krasnapolsky, Warmoesstraat 175:

Openbare vergaderingen.

President Jean Wunderlich van de Westduitsche Zending, die op 6 Juni met Zuster Wunderlich en hun twee kinderen in Southampton aankwam, bevindt zich nu in Duitsland, waar hij de leiding van de grootste Zending in Europa op zich heeft genomen. President Wunderlich, die in Duitsland is geboren, is bisschop geweest van de Los Flores Ward in Los Angeles, Californië, en maakte tot zijn vertrek deel uit van het vertalingscomité in Salt Lake City. Hij oefent het beroep van advocaat uit, en is in het verleden leraar in de moderne talen geweest. Zijn familie blijft in Holland.

Zuster Wallace F. Toronto, de echtgenote van de President der Tsjechoslowaakse Zending, en hun vijf kinderen, staken te zamen met de familie Wunderlich de oceaan over. In hun gezelschap bevonden zich voorts zendelingen voor de Franse, Tsjechoslowaakse en Deense Zending. De vier, die naar Tsjecho-Slowakije gaan, zullen bijzonder welkom zijn, daar President Toronto in het afgelopen jaar slechts twee zendelingen heeft gehad.

De Zweedse Zendingconferentie werd gehouden in Malmo, Zweden, van 21 tot 24 Juni, onder leiding van President Alma Sonne van de Europese Zending en President Eben R. T. Blomquist van de Zweedse Zending. De Deense Zendingconferentie zal gehouden worden van 24 tot 27 Juli, en zal eveneens door President en Zuster Sonne bezocht worden. President Walter Stover van de

Oostduitsche Zending is eveneens voorbereidingen aan het maken voor een grote conferentie in Dresden op de 24e Juli. President Stover voorspelt, dat dit de grootste samenkomst van Duitse Heiligen sinds vele jaren zal worden.

President Alma Sonne en zijn secretaris, Ouderling Wallace G. Bennett, hebben van 10 tot 12 Juni te Genève in Zwitserland vergaderd met ambtenaren van het „Centre d'Entraide Internationale” betreffende het behandelen van de verzorgsgoederen der Kerk. In Genève werden eveneens vergaderingen gehouden met President James L. Barker van de Franse Zending, die als tolk optrad tijdens de eerstgenoemde vergaderingen, Jean Wunderlich van de Westduitsche Zending en Scott Taggart van de Zwitsers-Oostenrijkse Zending. President Taggart bezocht tevens de gemeenten in Oostenrijk.

De conferentie van Europese Zendingpresidenten zal gehouden worden te Malmo in Zweden van 16 tot 19 Juli 1947. Ouderling Archibald F. Bennett, secretaris van de Genealogische Vereniging van Utah, die in Europa vertoeft voor het controleren en organiseren van naspelingswerkzaamheden, zal deze conferentie eveneens bijwonen. De Zendingpresidenten zullen verslag uitbrengen van de toestand in hun Zendingen, waarna hieromtrent besprekingen zullen worden gevoerd. President Blomquist van de Zweedse Zending maakt voorbereidingen voor het verblijf van de

*Hun doorzettingsvermogen
schiep een nieuw Zion.*

Aan de Pioniers

Zij trekken voort in lange rij, van plaats tot plaats verjaagd.
 Geen morrend woord, het hoofd omhoog, en niemand die er klaagt.
 Want Brigham Young, de man van God, hij is hun aller borg.
 Aan 't hoofd der Kerk is hij geplaatst, hij draagt voor allen zorg.
 Zijn geesteskracht spoort allen aan, verdrijft hun angst, hun strijd,
 Door 't visioen dat God hem gaf, voorziet hij 'n schone tijd.
 En als de avond daalt, en voor de nacht een rustplaats is gevonden,
 De wagens, als een muur geplaatst, staan alle in het ronde,
 Als 't kampvuur helder brandt, dan komen ze in groepen
 Naar 't midden van de plaats, als door de Geest geroepen.
 Zij luisteren naar broeder Young, die daar het woord gaat voeren,
 Een woord van waarheid, liefd' en troost, dat 't harte zal ontroeren.
 En eer zij scheiden voor de nacht, buigen zij allen knie en hoofd,
 Om God te danken voor Zijn trouw, voor 't Zion hun beloofd.

Zij brengen dank in lofgezang, in dans en snarenspeel,
 En blijde klinkt er een nieuw lied: 't is wel, 't is alles wel!

Al is de tocht vermoeiend, zwaar, niets is er zonder strijd.
 Een vriend'lijk woord, een blijde lach, 't is God Die hen geleidt.
 Het volk, dat wordt beproefd, voelt zich op deze grote tocht
 Gelijk het oude Israëel, dat ook naar Zion zocht.
 Zij trekken voort, door dal en stroom, door 't wild begroeide woud,
 In brandend hete middagzon, en stormen snerpand koud.
 Tot eindelijk in 't Rotsgebergte Brigham hun verkondt:
 „Dit is de plaats, die God ons geeft, aanschouwt hier deze grond.”
 Zij turen rond... het meer is zout, de bergen zijn als staal;
 En alles dor, geen boom, geen groen; 't is alles doods en kaal.
 „Geloofd in God, en doet uw plicht!” klinkt echter in hun oren,
 „De God der Hemelen ziet op u, Hij heeft u uitverkoren;
 Grijpt naar de ploeg en zaait het zaad, laat boom en planten groeien,
 Gij zult door arbeid en gebed, de wildernis doen bloeien.”

Brengt dank in lofgezang, in dans en snarenspeel,
 Laat blijde klinken 't nieuwe lied: 't is wel, 't is alles wel!

En Zion werd een paradijs, het Zion der getrouwen,
 Voor hen, die ijv'rig zijn in 't werk, en op de Here bouwen.
 Zij bouwden daar de Heer Zijn Kerk, Zijn Tempel, Zijne woning,
 Zij werkten daar vereend te zaam, en groot was de beloning.

Zij brachten dank in lofgezang, in dans en snarenspeel,
 Want Brigham Young, hij was de man: 't was wel, 't was alles wel!

Delft, Juli 1947.

P. v. d. TOOLEN.

VAN DE REDACTIE

Enkele feiten uit de Pionierstijd.

Gaat u in gedachten met ons mee, honderd jaren terug, om de feiten op te speuren, die wij als geestelijke nakomelingen der Pioniers moeten kennen?

Hieronder volgen in het kort de antwoorden op de vragen, die ons vaak gesteld worden over dit onderwerp.

De tocht naar het westen was reeds door Joseph Smith voorspeld; in 1842 zeide hij te Nauvoo, dat de Heiligen pas rust zouden vinden in het Rotsgebergte.

De afstand, die de Pioniers grotendeels te voet aflegden, bedroeg ongeveer 20.000 km.

De eerste groep Pioniers, die uit 148 personen bestond, vertrok op 14 April 1847 uit Winter Quarters, de nederzetting, waar de Heiligen na hun verdrijving uit Nauvoo verblijf hielden, en arriveerde ruim drie maanden later, op 24 Juli 1847, in de Salt Lake Vallei. Nog 12 groepen volgden het eerste gezelschap in 1847, en

aan het eind van dat jaar bevonden zich ruim 2.000 personen in de vallei.

Nadien richtte een gestadige stroom emigranten zich naar het westen, en trok door streken, die buiten de grenzen der blanke beschaving lagen. Tot 1869, het jaar, waarin de spoorlijn naar de westkust werd voltooid, trokken 86.000 personen naar de Salt Lake Vallei. Hiervan verloren er 6.000 tijdens de tocht het leven, tengevolge van ontberingen en uitputting. Van de 80.000, die hun reis volbrachten, zijn er bijna 200 nog in leven.

Gedurende de eerste negen jaren reisde men voornamelijk met huifkarren, getrokken door ossenspannen. Daar deze echter tamelijk kostbaar waren, werd gezocht naar een goedkoper en eenvoudiger transportmiddel. Gekozen werd de handkar, die na 1856 populair werd onder de emigranten, en de plaats der huifkarren innam.

Emigratie naar de U.S.A.

Emigratie naar Amerika brengt in deze na-oorlogse tijd heel wat problemen en moeilijkheden met zich mee. De tijd, dat enkele honderden guldens plus een flinke dosis ondernemingslust en energie voldoende waren, om de sprong te wagen, is lang voorbij. Thans is het verkrijgen van toegang tot de Verenigde Staten een langdurig proces geworden, en

daar ons over dit onderwerp bijna dagelijks vragen worden gesteld, zullen we op deze bladzijde enkele algemene richtlijnen aangeven.

Indien u zich in de U.S.A. wilt vestigen, dient u zich allereerst in te laten schrijven op het Amerikaanse Consulaat, Parklaan 38, Rotterdam. Na een periode van $\frac{1}{2}$ à $2\frac{1}{2}$ jaar (dit hangt van ver-

schillende factoren af) ontvangt u een oproep, om u met uw borgpapieren en andere bescheiden, zoals geboortebewijs, huwelijksacte en bewijs van politieke betrouwbaarheid op het consulaat te melden. Het verdient aanbeveling, met het in orde maken der borgpapieren niet dadelijk na de inschrijving op het consulaat te beginnen. U loopt dan nl. de kans, dat deze papieren, wanneer u de oproep ontvangt, verouderd zijn, en niet meer geaccepteerd worden.

De borgpapieren zijn verklaringen van familieleden, vrienden of kennissen in de U.S.A., die het burgerschap van die natie bezitten, dat zij bereid zijn u en uw gezinsleden na uw aankomst in de U.S.A. gedurende vijf jaar te onderhouden, indien u daartoe zelf niet in staat bent. Zij moeten tevens aantonen, dat zij financieel in staat zijn deze belofte te houden. Bij de borgpapieren moeten zich daarom officiële bewijzen van hun financiële draagkracht bevinden, zoals belastingpapieren van recente datum, verklaringen van recente datum, verklarings van banken, notarisacten enz. Eigenhandig geschreven verklaringen in de trant van „Ik bezit \$ 50.000 en heb een inkomen van \$ 6.000 per jaar” worden door het consulaat niet geaccepteerd. Op het consulaat te Rotterdam wordt beslist, of uw borg voldoende zekerheid biedt, dat u in de U.S.A. niet ten laste van de staat zult komen. Valt de beslissing in uw nadeel uit, dan dient u ter aanvulling een of meer andere borgen te zoeken.

Nadat al uw bescheiden in orde bevonden zijn, bepaalt het consulaat een datum, waarop u medisch gekeurd wordt. Indien de

uitslag van de keuring gunstig is, ontvangt u kort daarop uw visum, en kunt u passage bespreken bij een scheep- of luchtvaartmaatschappij of reisbureau. Het verkrijgen van passage is op het ogenblik een zeer groot probleem; het is bijna onmogelijk met Hollands geld plaats te bemachtigen. Hopelijk zal hierin binnen afzienbare tijd verandering komen, daar vertraging van het vertrek ten gevolge kan hebben, dat het visum verloopt. **Met nadruk raden wij u af, afstand te doen van uw woning en huisraad, eer u absoluut zeker bent van de datum van uw vertrek.** Al te grote spoed op dit punt heeft al veel teleurstellingen en moeite veroorzaakt.

De reis van New York naar uw plaats van bestemming, die u per autobus, trein of vliegtuig kunt maken, (de eerstgenoemde wijze is het voordeligst), moet in dollars betaald worden; dit wordt geregeld door de „Stichting Landverhuizing Nederland”, Lange Voorhout 20, Den Haag. Deze instelling bepaalt het aantal dollars, dat u tegen de geldende koers kunt kopen.

De leden der Kerk moeten niet verzuimen, zich voor hun vertrek af te melden bij de secretaris van hun gemeente en hem hun toekomstig adres (volledig) in de Verenigde Staten op te geven. Naar aanleiding hiervan worden door het Zendingskantoor hun lidmaatschapsbrieven naar het kantoor van de Presiderende Bisschopsraad in Salt Lake City opgezonden. In hun plaats van bestemming gekomen, melden de immigranten zich bij de bisschop of gemeentepresident, die op zijn verzoek de nodige gegevens van

(Vervolg op blz. 219).

DE KERK GA

President Smith spreekt het openingsgebed van de Senaat uit.

Enige weken geleden heeft President George Albert Smith te Washington het openingsgebed van de Amerikaanse Senaat uitgesproken. Het gebed luidde:

„Onze Vader, Die in de Hemel zijt, met dankbare harten richten wij ons vanmorgen in deze vergaderzaal tot U, en danken U voor ons burgerschap in deze grote natie. Wij zijn U dankbaar voor de zegeningen, die wij genieten, en voor de gelegenheid en het voorrecht een vrijheid te genieten, die velen van Uw kinderen in deze wereld nimmer hebben gekend. Wij zijn dankbaar voor de wetenschap, dat Gij onze Vader zijt, dat Gij belang in ons stelt en dat wij als Uw kinderen ons tot U mogen wenden. Wij danken U voor de grote mannen en vrouwen, die in het verleden geleefd hebben, en die zovele van de gunsten en zegeningen, die we thans genieten, voor ons hebben verworven.

Wij bidden U, Hemelse Vader, dat wij dag aan dag zo mogen leven, dat wij Uw zegen waardig zijn, daar wij beseffen, dat rechtvaardigheid de prijs van het geluk is.

Wilt Gij diegenen zegenen, die in deze zaal de natie dienen, opdat zij een geest van liefde en eensgezindheid en goedheid mogen genieten, en de wens mogen koesteren, anderen ten nutte te zijn. Zegen deze natie, opdat zij mag blijven groeien en toenemen in macht en kracht ten goede. Geef, dat het volk van dit land mag begrijpen, dat dit niet ons land is, maar Uw land, en dat wij het mogen bewonen; dat ons geluk in deze wereld afhankelijk is van onze getrouwheid aan de regels en verordeningen, die door U zijn vastgesteld. Met geheel ons hart danken wij U, Vader, voor onze saamhorigheid, en vragen, dat Uw vrede moge verblijven met ons en onze dierbaren, met allen, die in dit land wonen, en met al Uw kinderen, waar zij zich ook mogen bevinden, en wij vragen het in de naam van Jezus Christus, Onze Heer.”

Eeuwfeest-vieringen.

Van 5 Mei tot en met 6 Juni werd in de Tabernakel te Salt Lake City het schouwspel „De Boodschap der eeuwen” opgevoerd. Er werden 5 voorstellingen per

AT VOORT!

week gegeven, in totaal dus 25 voorstellingen. Iedere avond was de Tabernakel geheel vol, en alleen al gedurende de eerste week woonden 20.000 personen de voorstellingen bij.

Het schouwspel behandelt vier Evangelieperioden, nl. de schepping, de tijd van Mozes, Christus en de herstelling door Joseph Smith.

Andere gebeurtenissen, die op het programma staan, zijn:

Een conferentie der J.M. en J.V.O.O.V. van 12 tot en met 15 Juni.

Op 22, 23 en 24 Juli herdenkingen van de aankomst der Pioniers in de vallei, en plechtige onthulling van het grote monument, getiteld: „Dit is de plaats”, aan de ingang van Emigration Canyon. Het monument is vervaardigd door de beeldhouwer Mahonri M. Young, een kleinzoon van President Brigham Young, en staat op de plek, waar Brigham Young verklaarde: „Dit is de plaats”.

Een kerkelijke Jamboree op het terrein van Fort Douglas, waar meer dan 5000 Padvinders verwacht worden, hetgeen wellicht het grootste Padvinderskamp zal worden, dat ooit in de Verenigde Staten is gehouden.

Een schilderijtentoonstelling in het Capitol, waar tevens een marmeren borstbeeld van Brigham Young tentoon gesteld zal worden, dat een plaats zal krijgen in de beeldengalerij in Washington D.C.

Een conferentie van gouverneurs der Verenigde Staten van 13 tot 16 Juli.

Een opera-schouwspel in het universiteitsstadion, getiteld: „De beloofde vallei”.

Sportfeesten, industrietentoonstellingen en parades.

Uit de verschillende Zendingen der Kerk komen berichten van komende Eeuwfeestvieringen. Uit Zuid-Afrika en Brazilië, Frankrijk en Mexico wordt melding gemaakt van ongewone plannen voor deze viering. (En Holland — een klein land, bekend om zijn grote daden — zal niet achterblijven! Red.).

De Zusters-Hulpvereniging bloeit.

Toen de Z.H.V. op 17 Maart j.l. haar 105e verjaardag vierde, werd bekendgemaakt, dat het ledenaantal gestegen was tot 105.000.

DE KERK GAAT VOORT.

(vervolg)

Utah behaalt het basketbal-kampioenschap van de Verenigde Staten.

Het basketbal team van de universiteit van Utah won het nationale kampioenschap van de Verenigde Staten in het tournooi, dat op 24 Maart j.l. te New York werd gehouden. Zij overwonnen de hooggeprezen ploeg van Kentucky met 49-45. Geheel New York was enthousiast over het spel van deze jonge mannen. Basketball is op het ogenblik de populairste sport in de Verenigde Staten. Geen andere sport telt zoveel beoefenaars en geniet zoveel belangstelling, en het spel is tot een ongehooflijke perfectie opgevoerd.

Een opmerkelijk feit was, dat het Utah team gedurende het gehele tournooi met dezelfde ploeg speelde, op één invaller na, hetgeen ten zeerste pleit voor het uithoudingsvermogen der spelers. De New Yorkers uitten hun bewondering over de voorbeeldige wijze, waarop de Utah-ploeg zich gedurende het verblijf in New-York heeft gedragen.

Met grote vreugde werden de spelers bij hun thuiskomst ingehaald. Het hoogtepunt van de ontvangst was een parade in het centrum van Salt Lake City, waarbij de spelers op een brandweerauto in de stoet meereden.

Dit was de tweede maal, dat de universiteit van Utah dit nationale kampioenschap behaald heeft. De vorige victorie dateert van 1944.

Aankoop van historische grond.

In Februari j.l. kocht de Kerk in Harmony, Pennsylvanië, het land, waar het Aäronische Priesterschap werd hersteld. Het aangekochte land is ongeveer 36 hectaren groot, en bevat de eerste grond, die de Profeet Joseph Smith in eigendom heeft gehad. De fundering van het eerste huis van Joseph en Emma Smith staat nog op dit land, en het was in dit huis, dat de Profeet en Oliver Cowdery over de doop lazen, om uitleg baden, en naar de oevers van de Susquehanna-rivier werden geleid. Op 15 Mei 1829 gaf Johannes de Doper het Aäronische Priesterschap en de sleutelen van de doop aan Joseph Smith en Oliver Cowdery. Hoogstwaarschijnlijk werd later op dezelfde plaats het Melchizedekse Priesterschap hersteld.

De REIZIGERS

door Margery S. Stewart.

Het was in de morgen van de vierde Augustus, in het jaar onzes Heren 1849, toen de Indianen zich als een berglawine op ons stortten, onze huifkarren verbrandden, en iedereen, behalve mij, dood achterlieten... en ik wenste ook dood te zijn.

De zon gloeide, en de prairie dronk haar hitte in, en de brandende wagens vormden een hel om mij heen. De koorts woedde in mijn lichaam, en terwijl ik daar hijgend lag, trachtte ik een afscheidsbrief op te stellen aan mijn moeder in de Presbyteriaanse pastorie in de staat New York, om haar te vertellen dat ik heel veel van haar hield, 'en dat het me speet dat ik niet in staat zou zijn haar een goudklompje te sturen van de met goud geplaveide straten van San Francisco. Ik ondertekende het met mijn laatste krachten, „Uw zoon, John Parrish”, en liet de wachtende duisternis mij omvatten.

Ik werd weer tot bewustzijn gebracht door koud water, dat over mijn gezicht werd gesprekend, en toen ik mijn ogen opende, keek ik twee gebaarde vreemdelingen in het gelaat. Zij behandelden me heel zachtzinnig, behalve gedurende die verschrikkelijke ogenblikken, toen zij de kogel opzochten, en hem te zamen met de beensplinters aan de oppervlakte van mijn been brachten. De gebruinde reus boven mij veegde het zweet van mijn gelaat.

„Mag ik u bedanken, mijnheer”, wist ik er uit te brengen: „Mijn naam is John Parrish”.

Hij hield water aan mijn lippen. „De mijne is Ezekial Winters, en dit is mijn broer Daniel.”

Daniels witte tanden waren een ogenblik zichtbaar tussen zijn baard. Hij maakte een modelverband van mijn eigen gescheurde witte hemd. „Het was ons geluk, dat we langs deze weg kwamen. Als het iets later was geworden, hadden we u niet meer kunnen redden.”

„Het was gelukkig voor mij, mijnheer! Mag ik u naar Californië vergezellen?

Ik heb geld om mijn onkosten te betalen.” „Wij gaan niet naar Californië”, zei Ezekial. „Wij zijn Heiligen der Laatste Dagen en we zijn op weg naar Deseret. Maar we zullen u meenemen, en dan zult u wel in verbinding kunnen komen met een ander reisgezelschap.”

„Mormonen?” Ik had moeite mijn afkeer te verbergen. Ik was niet bang voor hen, ondanks alle verhalen die ik had gehoord. Maar het leek me vreemd, dat zulke vogelvrijverklaarden zich de moeite zouden getroosten om de rol van barmhartige Samaritaan te spelen.

„We zijn Mormonen”, zeiden ze, en zwegden daarna, intussen een draagbaar vervaardigend van een wagendeel, dat niet geheel verbrand was. Zij droegen mij naar hun kamp, hun paarden achter zich aan voerend. Door pijn en koorts begon ik bijna dadelijk te ijlen.

Toen ik mijn ogen weer opende, zag ik de vriendelijke glans van kampvuren in de schemer en hoorde ik gezang. Er waren goede stemmen in het gezelschap, en hoewel de woorden mij vreemd waren, deden ze mijn bloed onmiddellijk sneller stromen — „Vat moed, gaat voort, wat ook geschied”, want God verlaat de Zijnen niet, opdat ons lofied dra vertel: Alles wel, alles well!”

Ik bewoog me, en dadelijk wendde een vrouw zich om, en keek naar me vanaf de zitbank van de wagen. Dat was de (Vervolg op blz. 216).

DE GESCHIEDENIS

Hoofdstuk 6: Een nieuwe leider. Uittocht uit Nauvoo.

Speciaal verteld en

De dood van Joseph Smith deed de Kerk niet ten onder gaan, zoals zijn vijanden hadden gehoopt. De Heiligen waren beroofd van hun geliefde leider, maar de autoriteit bleef in het bezit van de Twaalf Apostelen, die het werk voortzetten. Het was goed, dat een man als Brigham Young aan het hoofd stond, die door het volk als hun rechtmatige leider erkend werd.

Brigham Young besefte, dat hun vijanden pas voldaan zouden zijn, wanneer zij de Heiligen verdreven en uitgeroeid zouden hebben. Daarom ontvingen de Heiligen van hun leiders de raad, met al hun macht aan de voltooiing van de heilige tempel te arbeiden, opdat allen de zegeningen van dat heilige huis zouden mogen genieten.

Temidden van ingespannen voorbereidingen voor het vertrek naar het westen werd de tempel zover voltooid, dat duizenden daar binnen konden treden en deelnemen aan de heilige ceremoniën. Grote zegeningen werden op de Heiligen uitgestort, waardoor zij de karaktersterkte ontvingen, die zij nodig zouden hebben tijdens de komende beproevingen.

Na zeven jaren van betrekkelijke vrede in hun mooie stad Nauvoo, trokken de vijanden der Mormonen weer tegen hen op. Tenslotte begon op 4 Februari 1846, te midden van geweldadigheden, plunderingen en brandstichtingen door vijandige benden, de overtocht der Heiligen over de woelige wateren der Mississippi. De tocht naar het westen was begonnen.

VAN DE KERK

getekend voor de jeugd

Dagen en nachten baanden zij zich een weg door het ijzige water, totdat de machtige rivier dichtvroor. Spoedig klonk over het ijs het geluid van duizenden voeten en het geknars van sledeijzers en wagenwielen.

Door Brigham Young werden „Kampen van Israël” georganiseerd. Ferm maar vriendelijk gaf hij regels en voorschriften, en spoorde hen aan om allen, die zij zouden tegenkomen, volkomen eerlijk en billijk te behandelen.

Velen waren arm, maar allen waren hoopvol en opgewekt. Zij hadden groot geloof in onze Hemelse Vader. In alle kampen, die zij inrichtten, waren zij druk in de weer. De smeden en timmerlieden bouwden wagens.

Als bij toverslag ontstonden nederzettingen in de wildernis. Bij Garden Grove en Mount Pisgah plantten zij veldgewassen voor degenen, die na hen zouden komen.

Om geld te verdienen voor de nodige voorraden verhuurden sommige mannen zich bij boeren in Iowa. De vrouwen waren bezig met breien of het inslaan van voedsel. De kinderen zorgden voor de kippen en het vee, en deden boodschappen voor de wagenbouwers en smeden.

Spoedig trok een gezelschap naar het westen, stak de Platte Rivier over, en richtte een kamp in op de landen der Pottawamie en Omaha Indianen, met wie zij bevriend geraakten. Zij woonden hier in tenten en in uitgegraven verblijven in de grond. Zij noemden de plaats Winter Quarters. Twaalfduizend Heiligen woonden nu in tijdelijke nederzettingen. Weinig wisten zij van de opwindende gebeurtenissen die spoedig zouden plaats vinden.

Roscoe W. Eardley

vertelt zijn

levensgeschiedenis.

De kinderen en kleinkinderen der Pioniers zetten het werk hunner ouders met dezelfde toewijding voort, en generatie na generatie dient de Heer en wijdt zich aan Zijn werk, het Evangelie verkondigend in alle delen der wereld, en Zion opbouwend door persoonlijke activiteit. In het onderstaande artikel wordt de geschiedenis van een typische Mormoonse familie verteld. Om twee redenen werd juist deze familie gekozen: in de eerste plaats heeft Ouderling Roscoe W. Eardley twee maal een zending in Nederland vervuld, en ten tweede is hij degene, die de verzending der verzorgsgoederen naar Europa leidt, en geen moeite of inspanning te groot acht, om de Europese leden te voorzien van die dingen, die zij nodig hebben. Door Ouderling Eardley's onvermoeide pogingen ontvingen onze Nederlandse leden, zodra de verzending van goederen mogelijk was, kleding en voedsel.

„Ik werd geboren in Salt Lake City. Mijn grootouders aan beide zijden behoorden tot de eerste Pioniers. Mijn moeders familie kwam in 1848 naar de vallei; mijn grootvader, Samuel A. Woolley, had tijdens de woelige dagen van Nauvoo en Carthage deel uitgemaakt van de lijfwacht van de Profeet Joseph Smith. Na aankomst in de vallei legde mijn grootvader zich toe op de landbouw en andere Pionierswerkzaamheden, hetgeen o.a. het exploiteren van een houtzaagmolen in Mill Creek Canyon inhield. Hij was een der zendelingen, die

in 1856 door President Young naar Brits-Indië werden gezonden, alwaar hij drie jaar vertoefde.

Mijn grootouders van vaders zijde kwamen in 1854 naar de vallei. Mijn grootvader hoorde het Evangelie in Engeland, en hij en zijn drie broeders traden daar tot de Kerk toe. Later vervulde hij een zending naar zijn geboorteland. Grootmoeder was een wees; zij trad op 15-jarige leeftijd tot de Kerk toe, en toen zij 17 jaar oud was, huwde zij mijn grootvader. Ze is een afstammeling van Fullers, welke

*Eenmaal hadden de Pioniers gebrek aan het allernodigste....
Thans verlenen hun nakomelingen materiële hulp
in alle delen der aarde.*

de Atlantische Oceaan overstak op de Mayflower (het schip der „Pilgrim Fathers“), en oorspronkelijk afkomstig was van Leiden, Holland.

Mijn ouders zijn gedurende hun gehele leven actieve Heiligen der Laatste Dagen geweest, en zij hebben in verscheidene ambten, hun krachten gegeven. Mijn vader vervulde een zending in de Zuidelijke Staten, en was gedurende 25 jaar bisschop te Baker City, Oregon.

Toen ik twaalf jaar oud was werd ik tot Diaken geordend, en had op die jeugdige leeftijd de gelegenheid, mijn bisschop te helpen bij het inzamelen van goederen en het verdelen daarvan onder de armen. Het lijkt wel, of ik sindsdien steeds bij dit soort werk betrokken ben geweest.

Op mijn negentiende jaar werd ik naar Holland op zending gezonden, en bracht daar het grootste deel van mijn zendingstijd in het zuidelijk deel van Rotterdam door. Ik had het voorrecht, een aanzienlijk aantal personen te dopen, van wie er thans verscheidene in Utah en Idaho en andere plaatsen in het westen van de U.S.A. wonen. De meeste hunner zijn heden nog toegewijde en getrouwe Heiligen, die tot mijn beste vrienden behoren. Deze zending naar Holland was voor mij een heerlijke tijd, en ik zie er nog altijd op terug als op één der mooiste perioden in mijn gehele leven. Ongeveer tien jaar later keerde ik naar Holland terug, en vervulde er een tweede zending, ditmaal als Zendingspresident. Andere ambten, waartoe ik geroepen ben, zijn die van bisschop, secretaris van de Presiderende Bisschop, lid van het

Algemeen Hoofdbestuur der J.M. O.O.V. en Zondagsschooloverziener. Kort nadat het Voorzorgswerk der Kerk georganiseerd was, werd ik aangesteld om daarin te arbeiden, en sindsdien heb ik mij geheel aan dat werk gewijd.

Mijn vrouw, Ella Patten Eardley, is de dochter van Pioniers, die bijna de gehele weg over de prairiën te voet aflegden. Ongeveer vijftien jaar geleden werd haar gevraagd zendingswerk te verrichten in de Salt Lake Tempel, en daar haar krachten te geven aan het genealogisch werk. Zij werd hierdoor een expert op het gebied van vreemde namen van personen, staten en landen, en besteedt er nog steeds een deel van haar tijd aan.

Wij hebben vier kinderen, drie dochters en één zoon. De jongste dochter werd in Rotterdam geboren, toen wij daar op zending waren, en draagt de goede Hollandse naam Kathrijn. Zij en haar oudste zuster zijn werkzaam in het Jeugdwerk. Onze beide oudste dochters zijn gehuwd, maar de tweede, Helen, heeft vier jaar geleden haar man verloren, nadat hij was aangereden door een dronken automobilist.

Onze zoon Roscoe D. is drie jaar lang in militaire dienst geweest, en zoals u weet, heeft hij goede vrienden in Limburg gemaakt, waar hij verzorgd werd, nadat hij in de slag om België gewond was. Enige weken na zijn terugkeer werd hij op zending geroepen naar de Noordwestelijke Staten. Deze week is hij naar Alaska vertrokken, waar hij en drie andere zendelingen de Heiligen gaan bezoeken, en het Evangelie zullen brengen aan diegenen in dat af-

(Vervolg op blz. 215).

De ZUSTERS-HULPVERENIGING

Onze verplichtingen

De zaligheid van onze onsterfelijke zielen is een grote aanlegenschap, en daarom kan alles, wat tot bevordering daarvan strekt, niet anders dan aangenaam zijn voor hen, die met ernst denken aan het oneindig gewicht van de toekomstige staat. Blijkt het niet klaar, dat de Heilige Geest der waarheid in veler hart woont, en dat God inderdaad somtijds het licht van Zijn aangezicht over hen deed en doet opgaan?

„Zie, Ik sta aan de deur, en Ik klop; indien iemand Mijn stem zal horen, en de deur opendoen, Ik zal tot hem inkomen, en Ik zal met hem avondmaal houden, en hij met Mij.” (Openb. 3 : 20). Hoevelen van ons houden de deur van onze ziel gesloten, als Christus klopt, en hoe menigmaal geven wij een onvriendelijk antwoord. Nochtans klopt Hij herhaaldelijk bij allen aan, en wij zijn de schuldigen, indien wij Hem voor de deur laten staan. Als een getrouw boodschapper zal Hij tegen ons getuigen in die grote dag, en bekendmaken, dat Hij een goede boodschap tot ons bracht, en dat wij te hoogmoedig waren, om onze ziel voor die grote waarheid te openen.

Wij, die Christus hebben aangenomen, laat ons bidden, om standvastig te blijven in de wegen des Heren. Het geeft ons geen oppervlakkige, maar diepe innerlijke vreugde. Hoezeer zijn zij te beklagen, die zeggen, dat de godsdienst een droefgeestige zaak is. Een ware Heilige der Laatste Dagen is van het tegendeel verzekerd; wereldse mensen kennen de ware vreugde niet.

Gods stem roept tot ons, opdat wij onze wegen zullen verbeteren. „Want dit is de liefde Gods, dat wij Zijn geboden bewaren; en Zijn geboden zijn niet zwaar.” (Joh. 5 : 3).

Gods wil volgen is in ons leven altijd het eerste. Wat is nu het kenmerk van uw liefde tot God? 't Is niet alleen, dat gij Hem prijst met psalmen tot Zijn eer. 't Is ook niet, dat gij in uw binnenkamer voor Hem knielt. Deze gewoonten behoren er zeker bij. Maar er moet bijkomen, dat gij Zijn geboden bewaart, uw ganse levenshouding bepaalt naar Zijn wil en wet. Zijn wil geschiede, gelijk in de Hemel, alzo ook door u op aarde.

Het Z.H.V.-Hoofdbestuur.

Z.H.V. Nieuws

Op 10 Juni 1947 werd te Alkmaar een Z.H.V. opgericht met 8 leden.

Op 1 Juli 1947 werd te Amersfoort een Z.H.V. begonnen met 8 leden.

De Delftse Z.H.V. heeft haar krachten

gegeven op het land, dat voor het Voorzorgsplan bebouwd wordt.

De Arnhemse Z.H.V.-leden komen een extra middag per week bij elkaar, om kleding te vervaardigen voor het Voorzorgsplan.

JEUGDWERK.

De vorige maand vermeldden wij, dat Amsterdam en Utrecht de enige gemeenten waren, die in de afgelopen winter Jeugdwerkbijeenkomsten hadden gehouden. Hierbij is een vergissing gemaakt, want ook Groningen heeft deze prestatie geleverd. Gaarne willen wij dit abus herstellen, want Groningen, dat het meest van deze strenge winter te

lijden heeft gehad, had zelfs een groot Jeugdwerk. Wij zijn zeer dankbaar, dat wij in het Jeugdwerk zusters hebben zoals de Groningse leidsters, die gewillig zijn deze grote organisatie onder alle omstandigheden in stand te houden. Wij wensen hen veel succes en Gods beste zegen.

De Onderlinge Ontwikkelingsvereniging

Een vooruitblik.

Wederom gaan wij beslag leggen op uw tijd en krachten, door uw enthousiasme en medewerking te vragen voor de grote Pioniersconferentie. We zouden dit feest zo gaarne grootscheeps willen vieren, en hebben uw medewerking nodig. Om die reden is het zomerprogramma besnoeid. We doen hierbij een beroep op de gemeentepresidenten,

om hun volle medewerking in deze te verlenen en degenen, die hieraan meewerken, zoveel mogelijk van andere plichten te ontlasten. We hopen, dat we op u allen kunnen rekenen, en dat het feest een hoogtepunt in ons kerkleven zal worden. Eer en hulde aan de Pioniers!

Vacantieweek 1947.

Van 23-30 Augustus op de Vale-oue in het vakantieoord „De Dageraad“ te Hulshorst. Er is nog gelegenheid u op te geven bij zr. A. Copier-Sehlmeier, Bernard de Waalstraat 21, Utrecht—Zuilen. Kosten bedragen f 23.50 per

persoon, beneden tien jaar f 15.—. Inschrijving is van kracht na het storten van f 5.— aan bovengenoemd adres.

Doe het nu, ge verzekert u van een prima vacantieweek.

Foto Padvindderskamp

Tijdens de Pinksterconferentie werd een uitstekend geslaagde foto van de deelnemers aan het Padvindderskamp gemaakt.

Afdrukken kunnen à 15 cent per stuk besteld worden bij J. H. v. d. Boogert, Hoofdweg 433 huis, Amsterdam-W.

't Vacantiehuis van de O.O.V.

Op het ogenblik hebben we het geld van 27 verkochte huisjes binnen. Wij weten, dat sommigen hun huisje voltooid hebben, maar het geld nog niet inzonden. Doet het direct, dan hebben we een zuiver beeld van de stand van zaken. Uit de volgende plaatsen zijn de 27 gekomen: Amsterdam 11, Delft en Rotterdam 1, Dordrecht 3, Den Haag en Haarlem 2 en IJssel uit Leeuwarden 7.

Vooruit allemaal, tracht uw huisje te bouwen, dan hebt u kans, gratis te mogen verblijven in ons vacantiehuis „De Dageraad“. De inleveringstijd is met twee maanden verlengd, er zijn nog zovelen die gedeeltelijk gebouwd hebben, nog even aanpakken en dan lukt het zeker. De bouwplaten kunnen voortaan behouden blijven, de reeds ingeleverde zullen we teruggeven.

Gouden O.O.V. uren uit het verleden.

Bloeiend Zion is ingebonden, en versiert de geest en boekenkast van verscheidene O.O.V.'ers. Zij, die hun nummers ingeleverd hebben, kunnen het prachtige boekwerkje in ontvangst nemen bij br. Th. Leeman Jr., Klaverstraat 24, Utrecht,

tegen betaling van f 2.50. Wie zijn boekjes nog wil laten inbinden, kan zich aan het bovenstaande adres opgeven, waar ook nog losse aanvullingsnummers ter beschikking zijn.

IS MORMONISME HET REDMIDDEL ?

(Vervolg van blz. 196).

en verder dan Europa zoeken. En ik vond één, betrekkelijk kleine oase in deze twintigste-eeuwse woestijn van troosteloosheid. Slechts één.

Ik vond daar geen aanbidding van valse goden. Daar is godsdienst niet omlaag getrokken door vermenging met machts-politiek of de begeerte van zekere personen naar hoge ambten en invloedrijke staatkundige posities. De tempeldienst is daar inderdaad geen betaalde sinecure, maar het tegendeel — een onge-looflijk, zelfs Utopisch idealisme, volgens mijn collega's, maar niet-temin de eenvoudige waarheid. Wellicht wordt in dit geval een grote rol gespeeld door boeken van kennis en autoriteit, die ver-worpen zijn door de onverdraag-zzaamheid van de andere kerken. Dat weet ik nog niet.

Wat ik wel weet, is, dat in deze oase Christus' woord heden wordt verkondigd zoals Christus zelf tweeduizend jaar geleden deed, zonder een gedachte aan beloning, zonder een gedachte aan persoonlijk voordeel, uitsluitend met geloof en goede werken. En zo blijft men het daar verkondigen, honderd jaren van ver-volging, beschimping en opzette-lijk verkeerde uitleggingen ten spijt.

De wereld noemt deze Kerk

Mormonisme. Andere kerken be-lasteren haar verrichtingen met dezelfde felheid, waarmede zij haar eens bespot hebben om haar beginmoeilijkheden. Maar evenals de Meester dient deze Kerk; zij bespot niemand. In haar leringen, in het naleven van haar voor-schriften, toont zij de wereld de christelijkheid, die ik leerde in de eenvoudige gebeden aan mijn moeders knie. Het christendom van Christus — niet het „kerken-dom" van het huidige Europa.

In de wereld van thans kan ik geen enkele andere vorm van godsdienst vinden, die practische, geestelijke verlichting aanbiedt (niet: „zou kunnen aanbieden", of: „voorwaardelijk aanbiedt") voor de kwalen van de ziel der wereld en practische, materiële bijstand voor de hongerige en huiverende millioenen, die lijden omdat zij valselijk geleid zijn tot de aanbidding van het Gouden Kalf.

Nergens in het verslag van die honderd jaren van onzelfzuchtig dienstbetoon kan ik een aanwij-zing vinden, dat het Mormonisme de beschaving heeft bezoedeld. Het is integendeel een bewezen feit, dat het overal, waar het ge-komen is, troost en licht heeft gebracht.

En Europa, ja, de gehele wereld, heeft een wanhopige behoefte aan licht en troost.....

ROSCOE W. EARDLEY VERTELT ZIJN LEVENS-GESCHIEDENIS.

(Vervolg van blz. 212).

gelegen gebied, die het nog niet ontvangen hebben.

Aanvaard mijn beste wensen voor al de Heiligen in Holland, en zeg

hun, dat het liefdevuur, dat in mijn hart brandde in die vervlo-gen dagen van mijn eerste zen-ding, nog even warm en helder voor hen brandt als immer."

DE REIZIGERS.

(Vervolg van blz. 207)

eerste maal, dat ik Debbie Williams Perkins zag. Zij hield een baby in haar armen, de enige overlevende van een gehele familie, zoals ik later hoorde. Maar de baby zag ik niet het eerst; het was haar gelaat, dat mijn blik vasthield. Een vrouwelijk gelaat, met zachte lijnen; de ogen waren bruin en heel diep, en de mond had een tedere welving. Een verkleurde zonnehoed hing aan haar hals. Haar japon was blauw en versteld, en droeg de sporen van een lange reis. Onder het stof van de weg glansde haar donkerbruine haar.

„Water?“ vroeg ze. Haar stem was rustig, en ze sprak langzaam. Ze legde de baby op de bank naast zich en sprong op de grond. In een oogwenk was ze terug, en hield de beker aan mijn lippen. „Ik moet helpen u te verzorgen“, zei ze. „En u kunt in mijn wagen reizen. Als uw been beter is, kunt u het ossenspan mennen.“

„Ik zal u met plezier helpen“, zei ik stijfjes, me er over verbazend, dat zo'n vrouw in een dergelijk gezelschap verzeild was geraakt. „Is uw man een der leiders?“

Ze nam de baby weer op, drukte haar tegen zich aan en sloeg de deken, die het gezichtje bedekte, open, terwijl haar lippen zich opeenklemde. „Hij is dood“, zei ze daarna kalm. „Hij is in Nauvoo gedood.“

Ik zweeg, voor de eerste maal beschaamd, dat zulke dingen in mijn eigen land gebeurd waren met mijn stilzwijgende goedkeuring. Het zingen was opgehouden, en ik vernam een mannenstem, die een gebed opzond. Daarna het geluid van mensen, die zich verspreidden. Ze kwamen langs de wagen, waarin ik lag, en bleven staan om naar me te informeren. Ze schenen zich om me te bekommeren. De verhalen, die ik over hen gehoord had, klonken in mijn oren. Iemand moest zich vergissen.

Daniel Winters stak zijn grijzende hoofd binnen de wagen. Onder iedere arm had hij een spartelende jongen van vier of vijf jaar, wier bruine gezichten mij ondeugend toelachten. „Dit is het kroost van de weduwe Perkins“, zei hij. „Ze zijn een handvol. Maar ze zullen opstaan en ons roepen als u vannacht iets nodig hebt. Dit is Jack“ — hij plantte een roodharige jongen in de wagen — „en deze met het bruine haar is Jim.“

Zij grinnikten verlegen en kropen onder de dekens. „Moeder heeft een bed voor ons gemaakt bij uw voeten“, vertrouwde Jack me toe. „Zij slaapt in de wagen naast ons, bij mevrouw Wirthlin en haar kinderen.“

Debbie lachte hen toe. „Ik blijf hier tot jullie slapen, jongens. Jim, haal eens een bakje koud water voor me en een van de doeken, die ik over het wagenwiel heb gehangen“. Ze raakte even mijn voorhoofd aan. „Het zal uw koorts tegenhouden.“

Ze legde de doek op mijn hoofd. De jongens dolden bij mijn voeten. „Zeg ons iets, Mam. U hebt ons vanavond nog niets gezegd.“

„Ik zal het doen, Jack.“ Een ogenblik bleef het stil, daarna kwam haar stem, zacht als de prairienacht. „De woestijn en de dorre plaatsen zullen hierover vrolijk zijn, en de wildernis zal zich verheugen, en zal bloeien als een roos. Zij zal lustig bloeien, en zich verheugen, ja, met verheuging en juichen.“ De duisternis nam mij weer in bezit, en trok mij van haar vandaan.....“ En de vrijgekochten des Heren zullen wederkeren en tot Zion komen met gejuich, en eeuwige blijdschap zal op hun hoofd wezen.“

Slaperig kwam een stemmetje uit de wagen: „Dat is wij, hè Mam?“

„Zijn wij“, verbeterde ze zachtkens. „We zullen er gauw zijn; als alles goed gaat over zes weken.“

Jack's stem verhief zich ongerust. „Waren we er maar vast, Mam. We hebben haast geen eten meer. En de anderen ook niet. Ik heb broeder Snow horen zeggen, dat het er slecht voor ons uit gaat zien, als ze ons geen meel sturen.“

„Dat zullen ze wel doen. En anders zal een van de mannen misschien wat wild kunnen schieten. Ga nu maar slapen, jongens. En roep me als de vreemdeling beweegt. Ik hoop, dat baby vannacht geen last van haar tandjes zal hebben.“ Ik hoorde haar lichte stappen de grond beroeren, en ze was weg. De jongens sliepen. Ik vroeg me af of ze erg hongerig waren. Als mijn been beter was, zou ik misschien op jacht naar wild kunnen gaan. Ik trachtte het te bewegen, en viel terug, sidderend van de verscheurende pijn.

De jongens hadden gelijk, ten aanzien van de schaarse voorraden. Dag na dag trokken we over de prairie. De koorts verliet me, en toen kwam de onverzadig-

bare honger van de herstellende. Iedere morgen bracht Debbie me een kom met een mengsel van meel en water. Des avonds werd dit herhaald. Naarmate de dagen vergingen, werd het mengsel dunner. Ik merkte de beenderen in Debbie's handen op, en zag dat haar handen die de kom voor me vasthielden, vel over heen waren. Ze deed te veel; de baby, het koken, het toezicht op haar roekeloze tweeling, en het menen van het ossenspan.

Daniel en Zeke hesen me iedere morgen op de voorbank, en daar zat ik de gehele dag lang, mijn tanden knarsend tegen de pijn, de lange zweep boven de horens der ossen zwaaiend. Soms zat Debbie naast me, de baby zoals steeds in haar armen. De dunne klaaggeluiden van het kind werkten als schuurpapier op mijn zenuwen. Maar als de baby sliep, vertelde Debbie me van haar jeugd, van het aangename tehuis met bedienden en vrienden, en de vrolijke, zorgeloze jaren.

„Wat ter wereld heeft je er toe gebracht, dat alles in de steek te laten voor dit?” wilde ik weten, mijn zweep zwaaiend in de richting van de verschroeide prairie, de zwermen sprinkhanen, de lange rij hobbelende wagens, het stof, dat opdwarrelde achter de voeten der reizigers, die steeds maar westwaarts trokken.

„Moeder en ik hoorden de zendelingen, en daarna was het onvermijdelijk dat we de ouderlingen volgden naar de nieuwe vergaderplaats. Toenmaals was het Nauvoo..... Nu is het deze nieuwe plaats in de bergen.”

„Geloof je daar heus in?” vroeg ik ongelovig. „Dat verhaal van Joseph Smith, en zijn beweringen over een gouden bijbel?”

„Ja”, zei ze eenvoudig, en wiegde de baby in haar armen.

Was het op dat ogenblik, dat ik van Debbie Perkins ging houden? Of was dat al lange tijd het geval, zonder dat ik het wist? Ik wist alleen, dat ik van haar hield, zoals een man maar eenmaal van een vrouw kan houden. Ik was vol ongeduld om haar weg te halen van alles, wat Mormonisme altijd voor me had betekend. Ik begon haar te vertellen van mijn oom, die gestorven was, en me meer geld had nagelaten dan ik ooit gedroomd had te zullen bezitten. Over San Francisco, waar ik wilde gaan wonen. San Francisco, zoals men het mij had beschreven, vol leven, vrolijk en zorgeloos, een kermis, een carnaval zon-

der eind.

Ze luisterde ernstig en met belangstelling, zoals een kind naar een sprookje luistert. „Dat zal voor u zeer zeker aantrekkelijk zijn, John Parrish. Ik zelf zou liever palmbomen willen zien en de zee horen ruisen.”

Ik keerde me naar haar toe, roekeloos, impulsief. „Debbie! Laat me je asjeblijft Debbie noemen. Ik houd van die naam! Hij hoort bij je. Er is geen enkele reden, waarom je de zee niet zou horen, of een bos met palmbomen bezitten.” Ik trachtte haar hand te grijpen, maar ze trok zich terug en ging zo ver mogelijk van me vandaan zitten.

„Mijnheer Parrish, ik zou het op prijs stellen, als u daar niets meer over zei.” „Maar ik wil..... ik wil..... ik wil dat je met me trouwt, Debbie, en naar Californië komt. Het zal een heerlijk leven zijn, dat belooft ik je.”

„Stil”, zei ze, streek haar rokken glad en boog zich over de baby. „Je begrijpt het niet, anders zou je niet zo praten. Ik zou niet met je kunnen trouwen.....” „Debbie! Waarom niet?”

„Je bent niet van mijn geloof.”

„Maar Debbie, dat is niet belangrijk!”

Ze keerde zich plotseling naar me toe en keek me recht in het gelaat. „Ik heb alles in mijn leven voor mijn Hemelse Vader en voor Zijn Kerk gegeven. Het is voor mij het dierbaarste in mijn leven. U hebt me eenmaal gevraagd, mijnheer Parrish, of ik in Joseph Smith geloofde. Laat ik u vertellen, mijnheer, dat ik weet dat hij een Profeet van God was. Ik zag hem in Nauvoo en hoorde hem spreken, en hij was omringd door een majesteit, die niet van deze aarde was. Ik heb het Boek van Mormon gelezen. Het Boek is waar. Mijnheer Parrish, als ik weer zou trouwen, zou het zijn met een man, die zijn woord evenzeer bemint als ik.....” Ze werd zich plotseling bewust van mijn gelaat, en ik denk, dat mijn smart daar duidelijk op weerspiegeld werd, want haar stem verzachtte zich. „Ik wilde, dat u het boek eens las, mijnheer Parrish, op de manier waarop men het behoort te lezen, met het verlangen naar God in zijn hart.”

Ik zei stijfjes: „Ik denk er niet aan. Ik ben geen kind, dat in een fabel kan geloven.”

Haar zoons kwamen naar de wagen. Ik liet de ossen halt houden. Jim zei ongerust: „Jack is ziek geworden. Hij voelde zich de hele dag al niet goed. Hij zegt dat zijn maag pijn doet.” Eén blik op

Jack's groenbleke gezicht was genoeg om mijn keel samen te knijpen. „Geef mij de baby“, zei ik, mijn hulpeloosheid verwezensend. Zij gaf mij het in dekens gepakte bundeltje en hielp Jack in de wagen. Hij zakte slap op de bodem. Debbie volgde hem naar binnen, legde haar hand op zijn voorhoofd, en vroeg: „Waar doet het pijn, Jack? Vertel het me eens?“

Het gezichtje van een kleine jongen van vijf jaar zou er uit moeten zien als een goede Jonathanappel, rond en hard, maar dat van Jack was vermagerd tot op het gebeente, en zijn vel stond strak gespannen. „Ik heb honger, Mam. Ik heb honger.“

Angst maakte Debbie's stem hees. „Ik zal aan zuster Milton gaan vragen, of ze wat melk heeft. Haar koe staat wel droog, maar misschien heeft ze een kopje.“

Daniel Winters kwam op zijn paard aangelopperen. „Wat is hier aan de hand?“ Hij sloeg een blik in de wagen, en toen hij Jack's gezicht zag, zoog hij zijn adem in. Hij streek over zijn stoffige voorhoofd, met een pijnlijke uitdrukking op zijn gelaat. „Broeder Johnson heeft vanmorgen zijn jongste verloren. Als dat meeltransport maar wilde komen. Er is geen wild te bespeuren.“

Debbie kwam terug, een nap met melk in haar beide handen dragend. Ze liet de jongen drinken, tot hij zijn hoofd afwendde. „Ik wil niet meer, moeder.“

Jim stak haastig zijn magere handen uit. „Geef mij het, moeder. Geef mij het.“

Debbie verdeelde het tussen de baby en Jim. Ik zag, hoe begerig de baby aan de lepel zoog. Kil als de dood nestelde de eerste twijfel zich in mijn borst. De vrees, dat Debbie en haar kleinen hun Zion nooit zouden bereiken.

Die avond kwamen de ouderlingen, zoals de Mormonen sommigen hunner mannen noemden, voor de aanvang van de dagelijkse bijeenkomst naar de wagen. Hun gezichten waren ernstig en mager. Zij plaatsten grote, vereelde handen op Jack's kleine, rode hoofd en hun stemmen, bevend van aandoening, verhieven zich in smeekgebed tot de Allerhoogste. Zij klopten op Debbie's handen, toen zij uit de wagen klommen, en verwijderden zich zonder woorden. Rondom de vuren verhieven hun stemmen zich zacht, het lied zingend dat zij boven alle andere liederen schenen te verkiezen: „.....En sterven wij; alvorens daar te zijn..... alles wel.....“ De dansende

vlammen wierpen hun gloed in de wagen, waar Debbie bij haar zoon zat. Iemand had een konijn gevangen en zij had bouillon gemaakt. Maar de jongen wilde niets hebben.

De baby liet klagende geluidjes horen. Ik liet haar gezichtje op mijn schouder rusten en bemerkte, dat ik met de anderen meezong: „Dan zijn wij vrij van alle smart en pijn in het schoon hemeloord.“ „John! John!“

Ik keerde me ijlings om. Ze had de jongen in haar armen opgetild en ademde haar eigen adem in zijn mond. Ze hief haar gelaat op, en zijn hoofd viel slap achterover.

„Debbie! Debbie..... doe dat niet. Hij is..... het is te laat.“

Haar kreet van ongeloof en smart scheurde door de nacht. De anderen kwamen vlug. Daniel en Zeke brachten me naar een andere wagen. „Ze zal alleen willen zijn“ zeiden ze. „Met haar eigen volk.“

Nadat het een tijdlang stil was geweest in het kamp, hoorde ik geschuifel bij de wagen, waarin ik lag. „Wie is daar?“ „Ik ben het, mijnheer Parrish, Jim. Waar bent u?“ Hij kroop naar binnen en kwam bij me liggen. „Ze hebben moeder naar mevrouw Wilson's wagen gebracht. Ik was bang alleen.“

Ik trok de deken over hem heen, en maakte een kussen van mijn arm.

Die nacht stierven nog vier anderen in het kamp. Er werd een gemeenschappelijk graf gemaakt. Des morgens kwam Daniel naar mij toe met een paar krukken, die hij had vervaardigd van eikenhakhout. Ik strompelde naar de groep mannen, vrouwen en kinderen. Debbie stond er tussen, zwijgend, de schoonheid van haar gelaat volkomen verdwenen, uitgewist in een nacht, waarvan alleen ik de foltering kon vermoeden. De baby plukte aan haar zwarte japon met vogelachtig dunne vingertjes. Debbie hief die vingertjes omhoog, op de onsterfelijke wijze der vrouwen, en drukte ze tegen haar lippen. Zo stond zij, terwijl zij Jack in het ondiepe graf lieten zakken, het met zand bedekten en daarna rotsblokken op al de graven stapelden, om ze te beveiligen tegen de roofzucht der wolven. We gingen terug naar de wagens, Jim's kleine hand op mijn kruk.

Plotseling richtte Daniel zich op in zijn zadel. „Ze komen!“ schreeuwde hij. „Kijk! Wedden dat dat de wagens met meel zijn?“

Ik stak mijn hand uit naar Debbie, en

tilde haar omhoog op de zitbank. Daniel en Jim hielpen mij, om er op te komen. Ik liet de lange zweep boven de ruggen der ossen cirkelen, en we trokken naar de heuvels in het westen.

Drie weken later stonden we, waar Brigham Young gestaan had, toen hij zijn eerste blik op de vallei wierp. Er was grote opwinding in het gezelschap. Debbie legde haar arm om Jim's smalle schouders en wees naar de grote vallei, blauw en purper in het namiddaglicht. Ze leken mij eenzaam en afwerend, de kleine, bij elkaar gekropen huizen, zwak en meelijwekkend in die onmetelijkheid van zand en salie, met aan de horizon een glimp van de zoute zee.

„Dat is van ons, Jim”, fluisterde ze hem toe. „Van ons. God heeft het ons gegeven. O, het zal prachtig worden.”

Ik vroeg haar niet meer om met me te trouwen. Ik wist dat het vruchteloos zou zijn. Ik vond een gezelschap, dat klaar stond om de tocht door de woestijn te beproeven, en trof de nodige maatregelen. Ik kon niet heengaan zonder er voor te zorgen, dat het met Debbie in orde was. Ik vond Daniel Winters en stopte hem geld in de hand. „Het is voor Debbie en haar kleinen. U wilt wel een oogje op hen houden, nietwaar?”

Hij keek me ernstig aan. „De mannen zijn al bezig aan haar hut.” Ik had de Mormonen nu wel zo ver leren kennen, dat ik wist, dat dit typerend voor hen was. Iets dergelijks stamelde ik ook tegen Daniel.

„We zijn nog niet zo slecht”, zei hij lakoniek, „als je in aanmerking neemt, dat we kortgeleden niets anders dan heidenen waren.”

Ik lachte met hem mee. Hij klopte op mijn arm. „Het is nog maar drie jaar geleden, dat ik net was als jij, rond-

wandelend met mijn ogen dicht, en probeerend de antwoorden te lezen.”

We bereikten de plek, die ze aan Debbie hadden gegeven. Het was een goede plaats, aan de oever van een beek. De namiddag was vervuld met het geluid van hamers en het gedreun van boomstammen, die een voor een op elkander werden geplaatst.

„Juffrouw Perkins is naar de beek gegaan” lichtte een jongen me in. Ik volgde zijn wijzende vinger, ging een heuvel op en keek naar beneden. Juist onder me, verborgen voor de blikken van de anderen, waren Debbie en Jim.

Zij knielden in het stof bij de saliestruiken en de wilgen. Debbie had Jim's vingers in de hare genomen. Haar stem kwam helder tot me. „Iedere generatie heeft zijn verschrikkelijke ogenblikken, Jim, zijn dagen, waarop het onmogelijk schijnt om voorwaarts te gaan. Daarom vertel ik je over het gebed. Het is de grootste schat ter wereld. Door het gebed kun je zelfs Gods troon bereiken.”

Jim keek naar haar op, zijn kleine hersens inspannend om het te begrijpen.

„Daarom bidden we nu, Jim. Om Hem te danken, dat Hij ons hier heeft gebracht, en omdat Hij mij heeft laten weten, hoe veilig..... hoe bemind onze Jack is..... bij Hem.”

Ik luisterde..... en plotseling wist ik. Ik wist met een vuur, dat in mij brandde, dat Debbie de waarheid sprak. Ik wist dat Debbie's hart geopend was voor een wereld van ademloze schoonheid en rijkdom, waarbij het goud, dat ik zocht, een aalmoes werd.

Ik rende met grote sprongen de heuvel af. „Debbie! Debbie! Wacht op me.”

Zij stonden daar glimlachend..... en wachtten tot ik hen bereikt had.

EMIGRATIE NAAR DE U.S.A.

(Vervolg van blz. 203).

het bisschopskantoor ontvangt. Een vraag, die ons veelvuldig gesteld wordt, luidt: „Denkt u dat ik in Amerika werk zal kunnen vinden?” Het is natuurlijk onmogelijk, op deze vraag een afdoend antwoord te geven, maar in het algemeen kan gezegd wor-

den, dat degene, die bereid is de handen uit de mouwen te steken, zich een toekomst kan opbouwen. Goede vaklieden worden in Amerika, evenals elders, gewaardeerd. Initiatief en een helder inzicht zijn zeer waardevolle eigenschappen.

Gebeurtenissen in de Zending.

Doopdiensten.

Op 3 Mei j.l. werd te Amsterdam door Oud. A. D. Jongkees gedoopt: Magdalena Paulina Johanna Klijn. Tijdens dezelfde dienst werden door Oud. C. Kapteijn gedoopt: Hendrik Jacob Selie en Neeltje Selie-Schilder.

Op 18 Mei j.l. werden te Leeuwarden door Oud. A. van Tussenbroek gedoopt: Meenko Birza, Aaldrik Engels en Gesiena Engels-Velvis.

Op 8 Juni j.l. werd te Den Haag een doopdienst gehouden, waarbij de volgende personen gedoopt werden: Cornelia Johanna Kleijweg-Hackert en Petronella Johanna Schouw-v. d. Spek door Oud. John Vreeken; Petronella Geraldina Schouw en Cornelia Schaay door Oud. Joost de Haan; Louis Spoor en Geertruida Margaretha Spoor-Teuwisse door Oud. P. 't Hart.

Op 12 Juni j.l. werden te Rotterdam door Oud. A. P. de Jonge gedoopt: Eleonora D. de Jonge en Pieter Marinus de Jonge.

Op 19 Juni j.l. werd te Rotterdam door Oud. H. A. Hekking gedoopt: Hendrik Johannes Clausing.

Op 22 Juni j.l. werden te Dordrecht de volgende personen gedoopt: Marinus Wilhelmus Johannes Brijs, Hendrika in 't Veld, Dingeman v. d. Elst en Catrina C. Prenger-Cheret door Oud. D. L. Timmerman; Robert A. Slotboom, Rudolf Thomas Slotboom en Eduard M. Slotboom door Oud. G. Slotboom.

Op 29 Juni j.l. werd te Gouda een doopdienst gehouden. De volgende zeven personen werden gedoopt: Maria Johanna Boon, Hendrik Willem Tak en Wilhelmina Maria Kulik door Oud. H. W. Atkins; Wilhelmijsje Christina de Bruijn, Wilhelmijsje Margje Boere, Annie Boere en Aletta Wensveen-Bröer door Oud. Th. Verbiest.

Verscheidene van deze personen zijn door de activiteit der Goudse Zondagschool in kennis met het Evangelie gekomen, en deze organisatie verdient dan ook een hartelijk woord van waardering voor dit mooie succes.

Aankomst en verplaatsing van zendelingen.

Op 3 Juli j.l. werd Lothar Nestman overgeplaatst van Amsterdam naar Groningen, en Jesse F. Heath van Groningen naar Zwolle.

Op 8 Juli j.l. kwamen tien personen in Nederland aan, om hier een zending te vervullen. Wij laten hun namen volgen en tevens de plaatsen, waar zij hun arbeid zullen aanvangen.

Albert P. Sieverts: Amersfoort; Conrad W. Bolter: Amsterdam; Ronald E. Poelman: Rotterdam; Jack C. Higbee: Gouda; Wallace D. Hart: Utrecht; Dean C. Odenwalder: Haarlem; Zr. Mildred K. Seegers: Groningen; Zr. Sarah. B. O. Modderman: Amsterdam; Jacob van Goor: Rotterdam; William Nauta: Amersfoort.

Op dezelfde datum werden de volgende overplaatsingen bekend gemaakt:

Harold W. Atkins van Gouda naar Den Helder; LeGrand D. Hubbard van Haarlem naar Groningen; Zr. Anny W. Hartman van Amsterdam naar Groningen; Erich Wierz van Arnhem naar Zutfen, als gemeentepresident; Hendrik en Anna B. de Boer van Groningen naar Harlingen; Dirk J. Oliekan van Apeldoorn naar Utrecht, als gemeentepresident; Joseph E. Strobel van Den Helder naar Haarlem, als gemeentepresident; Hendrik Dinkelman van Zutfen naar Den Helder; Harold D. Blanch van Utrecht naar Almelo; John de Young van Haarlem naar Apeldoorn, als gemeentepresident; Richard L. Castleton van den Helder naar Arnhem.

Inzegeningen.

Op 5 Januari j.l. werden te Rotterdam ingezegend: Erik G. Kerpershoek, Roland A. Kerpershoek en Olav P. Kerpershoek, zoons van A. Kerpershoek en P. Montfroi.

Op 16 Februari j.l. werd te Rotterdam ingezegend Paulus W. Douglas, zoon van W. M. G. D. S. Douglas en M. P. Melaerts.

Op 12 Mei j.l. werd te Groningen ingezegend: Roselia Maria Chaffart, dochter van Eduard Chaffart en Trijntje de Hoog.

Op 1 Juni j.l. werden de volgende inzegeningen verricht:

Te Utrecht: Reinje van der Veur, dochter van Hendrik van der Veur en Anna Catrina Emo.

Te Den Haag: Arnold Cornelis Kleijweg en Therese Henriëtte Kleijweg, kinderen van Hermanus Hubertus Kleijweg en Cornelia J. Hackert.

Te Leiden: Heber Jedediah Belt, zoon van Jacobus Everardus Belt en Woutrina Kleinjan.

Te Dordrecht: Cornelis J. van Wijngaarden, zoon van Pieter van Wijngaarden en P. E. van Emmerik.

Op 8 Juni j.l. werd te Rotterdam ingezegend: Willem Frederik Hendrik Banis, zoon van Willem Frederik Hendrik Banis en Johanna C. Roelfsema.

Op 22 Juni j.l. werd te Rotterdam ingezegend: Johan Sybren Leeftang, zoon van Sybren Leeftang en Loura Rook.

Geordend.

Op 13 April j.l. werd Melis Arie Plaizier te Haarlem tot Ouderling geordend, en Johannes Mulder Sr. tot Priester.

Op 20 April j.l. werden Nicolaas Wilkes Jr. en Pieter Plaizier Jr. te Haarlem tot Diaken geordend.

Op 27 April j.l. werd Christiaan Robert Kirschbaum te Haarlem tot Diaken geordend.

Op 18 Mei j.l. werd Peter Smit te Haarlem tot Diaken geordend.

Op 1 Juni j.l. vonden de volgende ordeningen plaats:

Te Amsterdam werd Justus Cornelis Humphrey Poolman tot Ouderling geordend.

Te Dordrecht werd Stefanus Asmus Jr. tot Diaken geordend.

Te Almelo werd Johan van der Vegte tot Ouderling geordend.

Te Utrecht werd Willem Hermanus Bernardus de Bruyn tot Priester geordend, en Melis Dissel tot Leraar.

Op 22 Juni j.l. werd te Haarlem tot Priester geordend: Pieter Hekking. Op dezelfde datum werd te Dordrecht Govert Köllman tot Priester geordend, Paulus Arie van Emmerik tot Leraar, en Johannes Th. Coomans en Willem Dalebout tot Diaken.

Op 29 Juni j.l. werd te Dordrecht Pieter C. van Schelt tot Leraar geordend, terwijl te Rotterdam de volgende personen tot Diaken werden geordend: Leendert Visser, Boudewijn J. Jelderda Jr., Adrianus Hekking en Johannes Visser.

Op dezelfde datum werden Philippus Dijksman en Jacobus Wensveen te Gouda tot Priester geordend.

Op 30 Juni j.l. werd Jan Kip te Schiedam tot Ouderling geordend.

Huwelijksinzegening.

Op 8 April j.l. zegende Oud. P. Vlam te Den Haag het huwelijk in van br. J. C. H. Poolman en Madelon E. N. Gyr.

Overleden.

Op 2 Januari j.l. overleed te Apeldoorn op 70-jarige leeftijd zr. Clazina Wheel. Zij was op 17 Mei 1942 gedoopt.

Op 4 Juni j.l. overleed te Rotterdam Oud. J. van der Vaart op 74-jarige leeftijd. Oud. van der Vaart was sinds 13 October 1937 een getrouw lid der Kerk.

Eervol van zending ontslagen.

Op 19 Juni j.l. beëindigden Oud. en Zr. H. A. Hekking hun zending in Nederland,

zulks in verband met hun vertrek naar Zion. Br. en Zr. Hekking vingen op 14 October 1946 hun zending aan, en hebben sindsdien in de gemeenten Arnhem en Rotterdam gearbeid. Zij hebben

ten volle hun krachten in hun roeping gegeven, en zijn immer bereid geweest, hun deel te doen tot uitbreiding van het werk des Heren.

Diamanten huwelijksfeest.

Op 4 Augustus a.s. zullen Ariën Vlam en zr. A. Vlam-Klant zestig jaren in de echt verbonden zijn. Van harte wensen wij hen geluk met dit zeer bijzondere feit.

Zr. Vlam is reeds meer dan 36 jaar een actief lid der Kerk, en in de kleine Helderse gemeente is zij altoos een stuwende kracht geweest. Zowel in de Z.H.V. als in de Zondagsschool en het Jeugdwerk heeft zij haar krachten ge-

geven; in al deze organisaties heeft zij het ambt van Presidente bekleed. Zr. Vlam was en is een vurige verkondster van het Evangelie, en haar echtgenoot kan met recht een groot vriend der Kerk genoemd worden.

Het adres van de familie Vlam luidt: Boschstraat 181, Winkel (N.-H.). Het is onze oprechte wens, dat de 4e Aug. een onvergetelijke dag voor hen moge worden.

40-jarige echtvereniging.

Op 14 Augustus a.s. zullen br. en zr. B. Fraase Storm—van Straaten, Caen van Necklaan 13 te Rijswijk, veertig jaren gehuwd zijn. Van harte wensen wij ook dit echtpaar geluk met deze herdenking.

Oud. Robison's vader overleden.

Op 3 Juli j.l. werd op het Zendingskantoor telegrafisch het bericht ontvangen, dat de vader van Ouderling Francis Robison, die momenteel in Groningen werkzaam is, overleden is. Onze gevoelens van sympathie en liefde gaan uit naar deze jeugdige zending, en wij bidden onze Hemelse Vader, hem troost en kracht te schenken door de wetenschap, dat hij zijn vader zal weerzien.

Vertrokken.

Op 27 Mei j.l. vertrokken Oud. Johan J. Leijdsman en zr. H. Leijdsman-van der Elst naar Amerika, alwaar zij zich voorlopig in New Jersey hebben gevestigd. Br. en zr. Leijdsman zijn gedurende lange tijd lid van de Dordrechtse gemeente geweest.

Op 3 Juni j.l. vertrokken Jan van de Merwe Jr., Johannes W. van de Merwe en Fredrich W. van de Merwe naar Salt Lake City. Zij waren actieve leden van de Dordrechtse gemeente. Oud. Jan van de Merwe was een zeer gewaardeerde organist, die immer gewillig was, zijn medewerking te verlenen.

Op 17 Juni j.l. vertrokken br. en zr. B. H. Sloots-Diender, Astrid Sloots en Silvia Sloots naar Canada; hun voorlopige plaats van bestemming is Montreal. Br. en zr. Sloots waren leden van de gemeente Amsterdam.

Op 20 Juni j.l. vertrokken Oud. H. A.

Hekking, Zr. P. C. Hekking-Cornelisse en Adrianus Hekking naar hun familie in Ogden, Utah, Br. en Zr. Hekking zien hiermede een lang gekoesterde wens in vervulling gaan. Gedurende vele jaren zijn zij zeer werkzame leden van de Rotterdamse gemeente geweest; jarenlang was br. Hekking daar gemeentepresident. Gedurende de maanden, die aan hun vertrek voorafgingen, hebben br. en Zr. Hekking een zending in Nederland vervuld. Op 19 Juni bood de Rotterdamse gemeente aan de familie Hekking een afscheidsavond aan.

Op 20 Juni j.l. vertrokken Oud. Albert L. Domröse, Zr. Maria S. A. Domröse-Olling, Bertha M. Domröse, Sophie A. Domröse en Albert L. Domröse Jr. naar Zuid-Amerika; zij hopen zich in Argentinië te vestigen. Br. en Zr. Domröse waren gewaardeerde leden van de gemeente Utrecht, alwaar hun vertrek ongetwijfeld als een verlies gevoeld wordt. Oud. Domröse heeft o.a. het ambt van raadgever in het gemeentepresidentschap bekleed, en Zr. Domröse dat van Z.H.V. presidente.

Op 21 Juni j.l. vertrok Oud. Carel van Oosterhout van de Haagse gemeente naar Curaçao. Oud. van Oosterhout zal daar als onderofficier werkzaam zijn, totdat zijn diensttijd verstreken is, en daarna hoopt hij naar Zion op te trekken met zijn echtgenote en kinderen, die hem over enige tijd naar Curaçao zullen volgen. Op 14 Juni bood de Haagse gemeente aan Oud. van Oosterhout een afscheidsavond aan, waar duidelijk bleek, welk een grote plaats br. van Oosterhout in de harten der Haagse leden innam.

Op 3 Juli j.l. vertrokken de volgende personen per trein naar Le Havre, Frankrijk, waar zij de bootreis naar Amerika zullen aanvangen: Oud. Marinus J. Palache, Zr. Johanna Palache-Diender, Morona M. Palache, Alma M. Palache en Wilford Peter Palache; Oud. Jan Kip, Zr. Cornelia Kip-van der Meide en Reina Cornelia Kip; Oud. Jan van de Merwe Sr., Zr. Cornelia L. v. d. Merwe-Wetter; Cornelia L. v. d. Merwe, Lijntje v. d. Merwe, Pieternella v. d. Merwe en Arie A. v. d. Merwe.

De familie Palache was woonachtig in de gemeente Den Haag. Oud. Palache heeft verscheidene ambten bekleed, waarin hij van zijn uitstekende bekwaamheden blijk heeft gegeven. Oud. Palache is o.a. Zondagsschoolpresident, O.O.V.

President en voorzitter van de kerkelijke korfbalvereniging V.I.O.D. geweest. Zr. Palache was tot haar vertrek secretaresse van de Haagse Z.H.V. De familie Palache denkt zich voorlopig in Ogden, Utah te vestigen.

De familie Kip was lid van de gemeente Schiedam, en gaat zich thans in Salt Lake City vestigen. Schiedam verliet in Oud. Kip een actieve koorleider en een uitstekende organist. Op 12 Juni j.l. bood de Schiedamse gemeente aan de familie Kip een afscheidsavond aan.

De familie van de Merwe heeft gedurende vele jaren tot de steunpilaren van de Dordtse gemeente behoord. De leden van deze familie hebben zich als ware Heiligen der Laatste Dagen doen kennen, die altijd gewillig zijn geweest hun tijd en krachten in het werk des Heren te besteden. Hun reisdoel is Salt Lake City.

Op 4 Juli j.l. vertrokken Christiaan P. Riet, Zr. Johanna C. P. Riet-Schippers, Heber J. Riet, Thomas E. Riet, Ernst R. Riet en Joël C. J. Riet naar Southampton, Engeland, waar zij de bootreis naar Amerika zullen aanvangen. De familie Riet denkt zich in Salt Lake City te vestigen.

Van harte wensen wij al deze personen een voorspoedige reis, en Gods zegen in hun nieuwe vaderland. Moge Zion werkelijk een Zion voor hen zijn, en mogen diegenen, die thans nog niet rechtstreeks naar Zion konden optrekken, ook eenmaal de weg daarheen geopend vinden!

Speciale gebeurtenissen.

Op Vrijdag 13 Juni zijn Oud. en Zr. Harold M. Stander, dochter en schoonzoon van President en Zr. Cornelius Zappey, met hun twee dochtertjes in Nederland aangekomen. Zij zullen enige maanden in Nederland op bezoek blijven.

Op 14 en 15 Juni j.l. organiseerde Hopman E. W. Reys, lid van het J.M.O.O.V. Hoofdbestuur, een leiders-weekend voor alle Padvindersleiders- en leidsters in de Nederlandse Zending. Er waren meer dan 25 personen aanwezig, en er werden belangrijke besprekingen gevoerd over de toekomst van de Padvinderij in de Zending.

Op 16 Juni j.l. bood het Haagse Zangkoor aan Zr. T. C. Hartman, de afgetreden dirigente, een genoeglijke afscheidsavond aan.

Wij vragen de medewerking van onze lezers.

Indien U in de rubriek „Gebeurtenissen in de Zending“ een verzuim of een abuis opmerkt, verzoeken wij U vriendelijk, ons dit mede te delen.

VERGADERPLAATSEN IN DE NEDERLANDSE ZENDING

Gemeente	Adres vergaderzaal	Vergaderingen.
ALKMAAR	Doelenstraat 3	Avonddienst 5.— uur n.m.
ALMELO	Tuinstraat 59	Zondagsschool 9.45 uur v.m. Avonddienst 5.30 uur n.m.
AMERSFOORT	van Persijnstraat 9	Avonddienst 5.— uur n.m.
AMSTERDAM	Weteringschans 101	Zondagsschool 10.30 uur v.m. Avonddienst 5.— uur n.m.
APELDOORN	Griftstraat 12	Zondagsschool 10.30 uur v.m. Avonddienst 4.30 uur n.m.
ARNHEM	Hertogstraat 27	Zondagsschool 10.30 uur v.m. Avonddienst 5.— uur n.m.
DELFT	Koornmarkt 21	Zondagsschool 10.30 uur v.m. Avonddienst 5.— uur n.m.
DORDRECHT	Museumstraat 23	Zondagsschool 10.30 uur v.m. Avonddienst 5.— uur n.m.
GOUDA	Spieringstraat 49	Zondagsschool 10.15 uur v.m. Avonddienst 5.— uur n.m.
DEN HAAG	Loosduinsekade 11	Zondagsschool 10.30 uur v.m. Avonddienst 5.— uur n.m.
GRONINGEN	Poelestraat 54	Zondagsschool 10.30 uur v.m. Avonddienst 5.— uur n.m.
HAARLEM	Jansstraat 85	Zondagsschool 10.30 uur v.m. Avonddienst 5.— uur n.m.
HARLINGEN	Nog geen vergaderplaats	
DEN HELDER	Janzendwarsstraat 8	Zondagsschool 10.30 uur v.m. Avonddienst 5.— uur n.m.
HILVERSUM	„Ons Gebouw“ Havenstraat 139	Zondagsschool 10.15 uur v.m. Avonddienst 5.— uur n.m.
LEEUWARDEN	Nieuwe Buren 126 (alleen Zondagsschool)	Zondagsschool 10.15 uur v.m.
	Ruiterskwartier 163 (alleen Avonddienst)	Avonddienst 5.— uur n.m.
LEIDEN	Noordeinde 17 a	Zondagsschool 10.15 uur v.m. Avonddienst 5.— uur n.m.
ROTTERDAM	Bas Jungeriusstraat 121	Zondagsschool 10.30 uur v.m. Avonddienst 5.— uur n.m.
SCHIEDAM	Lange Haven 59	Zondagsschool 10.30 uur v.m. Avonddienst 5.— uur n.m.
UTRECHT	Wittevrouwensingel 92	Zondagsschool 10.30 uur v.m. Avonddienst 5.— uur n.m.
ZUTPHEN	„Ons Huis“ kamer 3 Zaadmarkt 102.	Zondagsschool 10.30 uur v.m. Avonddienst 5.— uur n.m.
ZWOLLE	Nog geen vergaderplaats	Adres zendelingen: Diezerenk 40.